

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Θί εν ταίς Έπαρχίαις και τό Έξωτερικόν συνδρομούνται «Θάρρους» παρακαλούνται να αποστείλωσιν όσον τό δυνατόν τάχιστα τάς συνδρομάς των πρός τήν Διεύθυνσιν διά ταχυδρομικής επίταγής. Τά όνόματα των διαλλόντων τάς συνδρομάς των θα δημοσιεύονται εις τήν στήλην αυτήν.

Έντός δεκαπενθημέρου από σήμερα, των συνδρομών ούσών προπληρωτέων, θα αναγραφώσιν εν ιδιαίτερα στήλη τά όνόματα πάντων των μη πληρωσάντων συνδρομητών μας.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μετά τήν σύμπραξιν και των αντιπαραστατικών εις τήν Ίδεαν ή Συνέλευσις καθήκονέμει όπως άρλίση τάς εργασίας της από τούΚ υβερνητικού ζήτηματος. Η μετονομασία ή ή αντικατάστασις της παρούσης κυβερνήσεως, εν ή περιπτώσει οι αποτελούντες αυτήν ή μάλλον τινές εκ των αποτελούντων αυτήν εξακολουθήσει τήν πολιτικήν «των έγκυκλιών» και των «φιλικών επιστολών» καθίσταται εκείγουσα τσοσού, μάλλον καθ' όσον, πρέπει πρό του έξω κόσμου να φαινόμεθα πραγματικώς ήνωμένοι και συνεπείς πρός έαυτούς.

Μία εκ των βάσεων της συνενοήσεως ήτο όπως εκλεχθή ίσος αριθμός εκλεκτόρων και εκ της Βενζελικής μερίδος όπως εκ των δύο άλλων. Μιχαηλιδάκη-Κουνδούρου.

Παρά πᾶσαν όμως υπόσχεσιν οι Βενζελικοί εξέλεξαν τσοσόν μεγάλον αριθμόν πληρεξουσίων ώστε ούτε τά όνόματα των να δύνανται να αναγραφώσιν ως εκ του δυσθεωρήτου ύφους εις δ άνέρχεται ό αριθμός των.

Πρός αποφυγήν λοιπόν κάθε παρεξηγήσεως καλόν θα είναι όπως περιορισθή ό αριθμός των εις τούς συμφωνηθέντας ούτως ώστε να παρουσιάζεται μία Συνέλευσις συνεδριάζουσα εν τάξει και εργαζομένη εύπρεπώς.

Άλλως κινδυνεύωμεν να μεταβάλλωμεν αυτήν εις οχλοκρατίαν εκ της οποιασούδεμία ωφέλεια δύναται να προέλθη.

Λυπούμεθα με τήν έπιμονήν μερικόν αντιπαραστατικών συναδέλφων οι οποίοι τσοσόν πολύ έχουν εισχωρήσει εις τάς φαρτίες ώστε όταν εξετάζωσι τά της συμπράξεως των κομμάτων να φροντίζωσι να αποδεικνύωσι, τό ότι οδέν προσεχώρησαν.

Εάν ή σύμπραξις έγινε διά να κολακείσθι πρόσωπα και διά να γίνωσι προσχωρήσεις, όπισθοχωρήσεις και άναρχήσεις, οι οποίοι θα καταλήξουν γνωσίζωμεν ποϋ, σός βεβαιούμεν κύριοι, ότι δεν έγινεν απολύτως τίποτα.

ΡΕΘΕΜΝΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ε Δ Ω Κ Α Ι Α Λ Λ Ο Υ

Αφιερούται εις τούς νέους και τάς δεσποινίδας μας.

Α.

Κάποιος ξένος κατοικών στο χωριό μας-μην εξαφήτε παρακαλώ διά τήν όνομασίαν μου έλεγε τήν παραμονή της Πρωτομαγιάς ποϋ κάμποσαι κυρίες είχαν τήν ευγενή φιλοσύνην να κατέβουν εις τήν αγοράν.

—Μά βγαίνουν ή γυναίκες σας να πωστέδς όρδους; Σε βεβαίω φίλε μου ότι έγω είμαι τζέφρα. Μέχρι σήμερα-κι' έγω κάμει άρκετά καιρό έδώ-μόνον όπισθεν πα να τ ζ ου ρ ω ν διέκρινα μερικές σιλουέτες γυναικων και καμιά φορά και όπισθεν ανοικτού παραθύρου όποτε εις τό δεύτερο κώταγμα ποϋ θα κάμει κάνας αποσώσονται ό λ ο τ α γ ω σ.

Σός βεβαίω ότι εύρέθην πρό άδειας μου δεν εύρισκα τήν κατάλληλον απάντησιν διότι ή αποστομώσω τον άκατηγόρ φίλον διότι ό αγνώριζα τό δικαίόν του. Εύτυχώς έξηκολούθησα άμέσως.

—Γιατί δεν βγαίνουν έδώ, στην όδον Τεσσάρου όπου μπορεί να γίνη ένας όμορφος χειμωνιάτικος περίπατος, άρ' οϋ υπάρχει μάστα και τό όραίο Ζαχαρηπλαστείο του Παπαβασιλείου—είδος Καλογρίδου—διά να αναπαυθών; Έξω έχετε όμορφες έξοχες εν τούτοις μένον έρχομαι καθ' όλοκληρίαν. Οι χοροί και οι έστρείδες έρχομαι πάρα διαχίς «φύλλον πορείας» απ' έδώ. Και στο τέλος ή σοβαρότης όλων σας-άρεσικων και θηλυκων-άνωματά σας, ή φαρισαϊκή υποκρισία και ή έστρατος ήσουλτισμός.

Ο άγαπητός φίλος εις πάρετ τον κατήφορον. Ο Φιλίππιδης του κατά πάντων όμωδών και ήδη κατά των γυναικων και θηλυκων ποϋ είχε φθάσει εις τό ζενιθ του και ως όρος Ρεθεμνιωτής έπρεπε να δικαιολογηθώ. Και πρός στιγμήν ενόμισα ήνα άγκυραν-σωτήρας.

—Δέν έχεις δικαίον φίλε μου-άπ' ήσουλ-τά γενόμενα, δεν γίνονται ούτε από Φαρισαϊκήν υποκρισίαν, ούτε από έσχάτον ήσουλτισμόν; Άπλοστάτα γίνονται από μία κακήν συνήθειαν, αναγθεύσαν εις περιωπήν ώστε να κακοτή έθος και τό Ρωμαϊκόν δικαίον νομιζω ότι έλεγει, ότι τό έθος ενός τόπου είναι νόμος.

Ο όποιος δεν ήσθλει όμως έξω των όρίων του τόπου-πρασθήκεν ό άκούρατος συνόμιλητής μου-διότι άλλως δεν μπορώ να ήξηγήσω πώς Σείς οι ίδιοι γίνονται οι πρώτοι κοινωνικοί άνθρωποι εις άλλας σοφρατιστικας κοινωνίας και πώς οι κυρίες σας, οι όποιαι σήμερα κούπτονται όπισθεν των παντζουρίων, διακρίνονται άλλω, εις τούς χορούς και τάς κομμάς συναθρίσει.

Αυτό θα πη κύριε ή ότι θέλετε να υποκρίνεσθε ή ότι σας λείπει ό άέρας-όπως λέει ό κόσμος-και ος βεβαίω ότι και τά δύο διορθώνονται. Εις τήν πρώτην περιστασιν έάν άπορρίπτοντες τήν μάσκα μάθετε όποιοι είσθε, εις τήν δευτέραν ήταν σοφρατιστεσθε λιγύ. Και τά δύο εξαρτώνται από σός τούς νέους; ήσθτε τούς γηράσαντας, «άρετε τούς νεκρούς» ήσθτε τούς έαυτών νεκρούς» λέγει μία παροιμία και είναι σωστή.

Οι νέοι ήγενήθησαν για να γ'εντήσουν, να χαρούν, να αγαπήσουν, να νοιάσων βαθεία «τή χαρά της ζωής».

Άλλοίμοιο έάν ήσθλοστε από σήμερα έσσις να σοβαροποκρίνεσθε και τά χ'ρίτσια να διορθώνουν τήν προίκα τους στο γυναικωνιτή. Όταν θα νοιάσων τον κόσμο ή άσπρες τρίχες θα κοσμοϋν τό κεφάλι σας και τότε. . .

Και ό συνόμιλητής μου άριστος άτελειωτή τήν πολλά σημειούσαν φράσιν του.

Μ. ΒΡΥΣΙΝΑΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ

Πολλάκις από των στήλων αυτών ήρρίφθησαν μύθοι κατά της κοινωνίας μας της οποιας τά μέλη φροντίζωσι να ηρικλειώνται όσο τό δυνατόν περισσότερο στά σπήθια των αποφεύγοντα τάς μεταξύ των δημοσίας συναστροφάς. Αυτό λοιπόν τό άτοπον ήλθε να τό παραμερίσθι ή κ' Αμαλία Ζαννιδάκη ή διενθύνουσα επί δεκαετίαν όλαν τό γνωστόν Έκπαιδευτήριον

της. Έκάλεσε δεκα--δεκαπέντε όμοφύλους της και των ειπε:

—Βρέ παιδιά δεν έρχόμαστε να κάμουμε κάτι τι; Να διοργανώσωμε ένα λαχείο και με τά χρήματα ποϋ θα εισπραχθών να διαβάζωιν κάμποσα παιδιά άπορα.

Και οι όμόφυλές της κ' ύποφαινόμενε, ποϋ όλο και σοϋ φαίνονται πώς είναι γεμάτες από ταρτοφισμό, έδέχθησαν πολύ εύχαριστως να προσφέρουν τάς ύπηρεσίας των, ώστε και σίνα με όλους τούς όμοφρονούντας σου να κάμουν να περάσων ένα άπόγευμα τόσφ εύμορφα και ό κ τ ω παιδιά άπορα να φοιτήσων στο σχολείο της κ. Ζαννιδάκη.

Και έτσι μας παρουσίασαν τήν αίθουσαν του Πριγκιπος κέντρον γενικής συναθροίσεως. Και άφίνοντες τον κόσμο των θεατών ποϋ έπλημμύριζε τήν αίθουσαν άς ίδωμεν πώς χωρίς παράπονα εισεπράχθησαν πάνω από τριακόσες δραχμές. Στην εισοδη ή κυρία Γακίνθη Καυγαλάκη διειθύνει τό πρώτο κυτίον. Τριάντα λεπτά παρέχουν έλευθέραν εισοδον. Παραμέσα επί της εξέδρας της αίθουσης... έδρεύει: τό ψάρευμα. Με είκοσι λεπτά γίνεσθε κάτοχος μας κου'σάριστρας ή ενός κοινυλοφόρου. Διευθύνουν οι δεσποινίδες Αίμιλία Άγγελίδου, Βασιλική Κουντάκη και Μαρία Γαλάνη.

Πρός τό μέσον της αίθουσης εκ τριών κληρωτίδων εξαγόται διαρκώς αριθμοί και υπό των δεσποινίδων Μαρίας Α. Σαουνάτσου, Εύαγγελίας Μ. Πετυχάκη, Μαρίας Μιχαηλιδάκη, Έλένης Δρανδάκη, Φρασμίας Α. Σαουνάτσου, Πανωραίας Φουρνάρακη, Χρυσής Μ. Πετυχάκη, Γεωργίας Μιχαηλιδάκη, Αμαλίας Άγγελάκη, Έλευθερίας Χαλκαδάκη, Εύαγγελίας Βεβελάκη Αίκατερίνης Φουρνάρακη και Μαρίας Βεβελάκη κλπ. υπό των διευθύνων των κυριών Άργυρης Βαλασθ, Καλλιόπης Χ. Σταματάκη και Έλένης Βεβελάκη σός δίδονται τά κληρούμενα άντικείμενα.

Σε λίγο τελειώνει τό λαχείον διά να ίδούμε τούς μικροσκοπικούς μαθητάς της κ. Αμαλίας, χορεύοντας έξόχως όραία, πόλκαν, βάλς και κατριλλιας υπό τούς ήχους του βιολιού, έκφωνούντας ποιήματα και εν γένει διεγείροντας τον θαυμασμόν και τά άκράτητα χειροκροτήματα πάντων.

Και ή όραία αυτή απογευματινή ή όποια κατηνχαρίσθησεν πάντας τσοσόν, ώστε να επαναλειφθθ τήν 30 Ιανουαρίου ύπερ του Ναού των Τεσσάρων Μαρτύρων, ήλθε υπό τά άτελεύτητα συγχαρητήρια πρός τήν κ. Αμαλιαν Ζαννιδάκη, τάς δεσποινίδας Εύαγγελιαν Βεβελάκη και Αίκατερίνην Φουρνάρακη διδασκαλίσας του Έκπαιδευτηρίου, και πρός τάς λοιπάς κυρίας και δεσποινίδας τάς συνδρομάσας τό έργον.

Μ. ΒΡΥΣΙΝΑΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλούνται διά τελευταίαν φοράν οι κ. κ. Συνδρομηταί της Πόλεως Ρεθύμνης και της Έπαρχίας να καταβάλλωσιν εις τούς κατά τόπου Εισπράκτορας μας τάς συνδρομάς των, άλλως θα αναγκασθώμεν να τάς ζητήσωμεν διά της Δικαστικής όδοϋ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΙΟΣ και ΘΥΓΑΤΗΡ

ΕΓΩ θα διηγθώ εύχλ μύθον τινα, άλλω μικράν άλλθ ήστορίαν. Δε κρίνωσι οι άνάγινωσται μευ κατά πόσον αληθής τίθεται πρός τον σκοπόν της παρούσης έκδόσεως κατά τάς ημέρας αυτές.

Ότε ήλθον εις Αθήνας κατόκησθ εν τω μεσαιω κατώματι οικίας τινός του Γερμανίου.

Εν τω άνω διαμερίσματι, έίμενον ήδ ανώτερος τις αξιωματικός λαμπρών εύχρηστου περιουσίαν και λαμπρότερον όνεια. Τούτο το έμαθον από της πρώτης ημέρας, έρωτήσας εκ περιεργείας, ένεκεν των συνεκωσθαθειύσεων μεγαλοπρεπών ήμαξών ποϋ της κοινής μεγάλης ύρας και των πολλών επισκέψων άς έποίησιν τψ συνοίω μου τά έπισυμότερα μέλη της Αθηναϊκής κοινωνίας.

Ήτο δέ καθ' όλα άξιος των άπονεμεμένων αυτώ τιμών ό αξιωματικός ούτος, διότι και ευγενής και προσηνήστατος ήτο, και έ των μάλλον εύπαιδευτων και διακεκριμένων του κλάδου του, Ότε δέ ήτέζον πρό αυτον άνέβρισκον εν τω όλίματι του άκτινας τινάς της θαυμασίας έκείνης αγγλικής δεξιάζομεν ότι κληρονομούσι μετά το όνοματός τά τέκνα των πρωταθλητών του ήερδ άγώνος.

Τού ύπεριού εν τούτοις ήγρόσον επί μήνας όλους τίνας ήσαν κάτοικου. Μελ ήλεγείπει, ό οικιδεσπότης νεμιζω, ότι εν ούτω κατώκει πτωχή τις γραία, άλλά τό έπιθετόν της τόσφ ήτο συνήθως ως συγκείμενο εξ ενός βαπτιστικού όνόματος και μιας καταλήξεως ώστε ούτε τό άνεμνήσθην έσσις. Άλλως τε ούδεις εισήρχετο ή εξήρχετο εκείθεν, ού'ένα δέ λόγον έκπεριεργείας έδίδεπε τό άπέριττος και ήρεμος είός της αγαθή: προσβυτιδος.

Και εν ύκτα τινα του χειμώτος, καθήν ό άγιος βορρής κατετάρασε τον οίκο όλον, δεν έκρυψε τήν θύραν του μεσαιου γραίας επίσης ύπερέτριά της, ένα με δάκρυα και λυγμάς ποροκαλέσθ τινα εξ ήρωδών κατέβη διότι κή κυρά της ήταν θραε και έψυχροχάσιον θα ήγρόσον ίσως έπικντός ότι εκεί κάτω, εν τω σκοτεινώ ύπογειώ, κατώκει ή θυγάτηρ του ήρωος δέκα μυχών, του άτρωμήτου στρατηγού Α. ο το όνομα ήφ' λων εί ποινται και τά έργα ύμνωσεν ή ήστορίη.

—Άρ' ήσθαι ή καύμενη μου ή κυρά έμνοολόγει όλοφροσμένη ή δύσμερος θεράπεινα. Ηίθωνε γιατί δεν μπορούσα πλιν να ήσθά'η, τή ύστυχία. Σε τέτοια ήλικία άλλήως έπρεπε να είναι κ' άλλήως ήτανε. Τό κατάλαθα έγω από χθές ποϋ ήθ' ά τήν περνούσε τή ύκτα.

... Άχ κυρά μου, μήτε σεντόνι κενούργιο έε σέμνετε για σάββανο. . . Τάρ θα τό πω πώς ήσωνε του στρατηγού ή κόρη, ποϋ τό κρύβαμε γιατί δεν ήθελος ν' άκούεται. Θα τό πω τώρα, για να μάθω ό κόσμος, πώς έπέρασε τά ύστερα τήν μιά ά'χόντισα ώσαν και λόγου σου, ποϋ έδινε ό πατέρας σου με τσοσάκουλια τ' φλουρι στην επανάστασι. Θα πω, ποϋ σούκαψαν τή σύταξι σάν επαντρευτήκη και πώς σου έστειλαν βοήθεια ένα είκοσι χτάρι σάν έγήρηφες κ' έμεινες μονάχη με τό έρόμο. . . Κυρούλα μου, αγαπημένη μου κυρά, γιατί να ζήσω, τι να κάμω πλιν έγω χωρίς να σοϋ δουλεύω;

Τι έγω για να ζήσω; . . . Είς εκάστην φρόσιν εις έκαστον όδυνον πράπονον, νία άνέβλιζον δάκρυα των όφθαλμών της άτυχοϋς. Ότε περιεπαστο τήν νεκράν, έτε κατεφίλει και κατεβρεχε με δάκρυα τάς έστυραμμένας χείρας.